

wahhel tousis, olli se, et nende südda teine teise wasto ikka ennam kúlmafs löi, nenda et tigge Hans peagi hopis waenlase melega omma wenna wasta ennast näitis. Ilma asjata se olli, et wanna issa nende mele tulletas sedda pühha kirja sanna: „Wata mis hea ja mis löbbus assi on se, et wenuad ka ühhes ellawad, sest seäl on Jehowa käsknud anda õnne ja ello iggawes sefs aiafs.“

Hans olli kuulda sanud, et seäl liinas, mis ei olnud kaugel küllast ärra, üks wanna leiknaene ellas, kes rikkas, kel üks ainus tüttar olli, ja kes ehk peagi emma suurt warrandust piddi pärrima. Agga Zummal parrago tüttar olli ka emma rahha ahnust ja sitkust jo norelt pärrinud. — Selle tüdruko jure käis Hans kossias, ja sest et temma olli priis illusa näoga noor mees, wöttis tüdruk tedda hea melega peigmehhefs wasto, ja wanna emma ei põigand tedda ka mitte, sest et olli kaunis joukas mees, kes omma pärrimisfe jäggo jubba issa käest olli kätte sanud. Niglas piddi issa maia, muud perre

honed ja muist perre maad pärrima. Need suremad maad ja issa rahha said Hanso jäufts.

Niglase maiapiddamisse hakkatus olli raske. Kui ei olleks ferme tõteggia noor mees olnud, siis olleks waewalt omma iggapäwast leiba kätte sanud. Olli ikka sedda auwäärt perre tüdruko ennese naeseks wõtnud, ja Zummal rahho waim wöttis asset nende maiasse. Poolteist aasta järrel sündis neile üks terwe ja illus tüttarlaps, kel ristmisfe jures nimmi Ewa sai. Agga lapse sündimisest sadik hakkas emma põddema, ja se läks nottuke awalt ni rängaks, et ta aasta järrel ärrasurri. Se olli üks wägga kibbe abhastus waesel Niglasel. Üks õnnetus teine teise järrele joudis temmale: willi läks hukka, teisel aastal löid rahhed keif purruks, kolmandamal aastal surrid keif temma lojuks ärra. Niglas läks hopis fehwaiks, ja temmal ei olnud tagga järrel muud kui wõllad. Se mitmesuggune hädada foorm nõrgutas temma süddant. Omma armsa naese surma pärrast ei olnud temma